

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Co/241/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717212778
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6717212778.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovvej a sudcov JUDr. Jany Haluškovvej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobkyne J. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. Q. XX, XXX XX, zastúpenej občianskym združením Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42176778, proti žalovanému POHOTOVOSTĽ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, o zaplatenie 642,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 10Csp/206/2017-65 zo dňa 28.05.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom, treťom a štvrtom výroku p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, ktoré je jej žalovaný p o v i n n ý zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 524,12 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 524,12Eur od 15.11.2017 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 64% (tretí výrok) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok zo žaloby vo výške 31,- Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (štvrtý výrok).

Z jeho dôvodov vyplýva, že medzi žalobkyňou a žalovaným boli uzavreté dve spotrebiteľské zmluvy o úvere: dňa 10.01.2014 zmluva č. 601104203 a dňa 08.08.2014 zmluva č. 601104725.

Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 601104203 zo dňa 10.01.2014 žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky vo výške 200,- Eur; odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 250,- Eur; ročný úrok predstavuje viac ako 87,99 %; žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady, spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 250,-Eur, t.j. zaviazala sa zaplatiť celkom sumu 450,-Eur do 19.07.2015. Celkové náklady spotrebiteľa, spojené so spotrebiteľským úverom, sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 117,45 Eur, administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 132,55 Eur (ďalej len „administratívny poplatok“); doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na deň 19.07.2015; výška RPMN bola vypočítaná na 71,71%, výška priemernej hodnoty ročnej RPMN predstavovala 45,94 %.

Na základe zmluvy č. 601104725 zo dňa 08.08.2014 jej žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 400,-Eur s dohodnutou odplatou vo výške 392,-Eur, s ročným úrokom 97,99 %; žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť celkovú sumu 792,-Eur do 24.07.2015; celkové náklady spotrebiteľa, spojené so spotrebiteľským úverom, sú tvorené súčtom úroku vo výške 23,22 % ročne z poskytnutého úveru, predstavujú sumu vo

výške 92,88 Eur a administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere sumu 299,12 Eur (ďalej len „administratívny poplatok“). Dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru si dohodli účastníci zmluvy ku dňa 24.07.2015; RPMN bola vypočítaná vo výške 98%, výška priemernej hodnoty ročnej RPMN je vo výške 45,02 %.

Obidva úvery použila žalobkyňa na osobné účely.

Okresný súd vychádzal z ustanovení §261 ods. 3 písm. d), §497, §499, §502 ods. 1 zákona č.513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej v texte aj „ObZ“), §3 ods.1, §39, §41, §52 ods. 1, 2, 3, 4, §53a ods. 1, §53 ods. 6, §100 ods. 1, §101, §107 ods. 1, 2, §451 ods. 1, 2, §457 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzatvorenia obidvoch úverových zmlúv (ďalej aj len „OZ“), §1 ods. 1, 2, 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.08.2014, §1 ods. 1, 2, §2, §9 ods. 1, 2, §11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj len „z.č. 129/2010 Z.z.“) v aktuálnom znení.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že v zmysle predmetných zmlúv o spotrebiteľských úveroch bolo žalovaným plnené v prospech žalobkyne, a že žalobkyňa na predmetné úverové vzťahy uhradila celú pôvodne v zmluve dojednanú sumu, t.j. pri zmluve č.601104725 sumu 792,-Eur (úver poskytnutý vo výške 400,- Eur) a pri zmluve č. 601104203 sumu 450,- Eur (úver poskytnutý vo výške 200,- Eur).

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala celkom zaplata sumy 642,- Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pretože predmetné úvery sú bezúročné a bez poplatkov, resp. že dojednaná odplata v predmetných zmluvách bola dojednaná vo výške rozpornej s dobrými mravmi, v dôsledku čoho sú predmetné úverové zmluvy v danej časti neplatné, a preto žalovaný mal nárok na vrátenie len skutočne poskytnutej istiny úveru pri tej-ktorej zmluve (v prípade zmluvy č. 601104725 uhradila žalobkyňa o 392,-Eur viac, a v prípade zmluvy č.601104203 o 250,-Eur viac, než mal žalovaný nárok).

Súd prvej inštancie konštatoval, že obidve predmetné zmluvy obsahujú dohodu o splatnosti úverov ku konkrétnemu dňu, a to pri zmluve č.601104725 do 24.07.2015 a pri zmluve č.601104203 do 19.07.2015. Neobsahujú však dojednanie ohľadne tzv. administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pri zmluve č. 601104725 okresný súd dospel k záveru, že administratívny poplatok vo výške 299,12 Eur, čo je cca 75% hodnoty poskytnutého úveru, je v podstate skrytý úrok z úveru; účelom takéhoto dojednania je, aby v tejto zmluve nebol dojednaný riadny úrok vo výške, ktorá by bola v rozpore s ustanovením §53 ods. 6 OZ, resp. s §3 OZ. V dôsledku toho je táto časť predmetnej úverovej zmluvy absolútne neplatná; žalobkyňa bola povinná zaplatiť žalovanému z tejto zmluvy (č.601104725) len sumu 492,88 Eur, preto sa žalovaný z tohto zmluvného vzťahu v neprospech žalobkyne obohatil o sumu 299,12Eur. Zmluvu č.601104203 považoval okresný súd za neplatnú v celej časti, upravujúcej nárok žalovaného ako veriteľa voči žalobkyňi ako dlžníkovi zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa vo výške 250,-Eur, pretože tieto mali byť tvorené súčtom úroku vo výške 39,15% ročne z poskytnutého úveru, t.j. vo výške 117,45Eur a tzv. administratívneho poplatku vo výške 132,55 Eur. Z tejto zmluvy bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému len sumu poskytnutú, t.j. 200,-Eur, preto sa žalovaný z tohto úverového vzťahu v neprospech žalobkyne obohatil o sumu 250,-Eur.

S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012 a Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33 Cdo 1682/2007 konštatoval, že úrok z úveru, ktorý plní funkciu odmeny za poskytnuté peňažné prostriedky a jeho výška musí zodpovedať danému účelu, v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere predstavoval (priemerná úroková miera nových spotrebiteľských úverov so začiatočnou dobou fixácie úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov) 11,03%; úrok v predmetnej zmluve o úvere vo výške 39,15% ročne túto sadzbu niekoľkonásobne prevyšuje. Dohoda o úroku v predmetnej zmluve o úvere je v rozpore s ustanovením §53 ods. 6 OZ, a ako odporujúca zákonu je v zmysle §39 OZ absolútne neplatná. Okrem toho je aj v rozpore s pravidlami slušnosti, poctivého konania a dobrými mravmi, preto je neplatná aj z tohto dôvodu.

Keďže ide o spotrebiteľský charakter predmetných zmlúv v zmysle §9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať výšku úrokovej sadzby, pričom v prípade jej absencie sa poskytnutý spotrebiteľský úver v zmysle §11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, t.j. neprichádza do úvahy zaviazat spotrebiteľa, v prípade neexistencie dojednania o úroku v zmluve z dôvodu jej neplatnosti, na platenie akýchkoľvek úrokov.

Súd žalobkyňi prisúdil len sumu 524,12 Eur z titulu istiny, hoci žalobou si uplatnila 642,- Eur; vo vzťahu k zmluve č.601104725 uhradila žalobkyňa žalovanému sumu 92,88Eur, ktorá predstavovala riadny úrok z úveru vo výške 23,22% ročne, dôvodne, pretože takto dojednanú výšku úroku nepovažoval súd za dojednanú v rozpore so zákonom, ani v rozpore s dobrými mravmi. Síce tento dojednaný úrok takmer dvojnásobne presiahol priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk, ale na druhej strane

žalobkyňa dojednala úverový vzťah s nebankovou inštitúciou, ktorá pri poskytnutí úveru nevyžadovala od žalobkyne žiadne zabezpečenie záväzku; okrem predmetného úroku nebola z titulu tohto úverového vzťahu poskytnutá žalovanému žiadna ďalšia odplata. Okresný súd preto v tejto časti uplatnený nárok z predmetnej zmluvy v časti o zaplatenie istiny vo výške 92,88Eur zamietol.

Z dôvodu premlčania zamietol súd prvej inštancie vo vzťahu k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č.601104203 žalobu aj v rozsahu istiny 25,- Eur, keď v tejto časti vyhodnotil vznesenú námietku žalovaného ohľadne premlčania nároku žalobkyne za dôvodnú. Subjektívna premlčacia doba vo vzťahu k obidvom úverovým zmluvám resp. nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť momentom, kedy sa uskutočnila právna porada žalobkyne s jej právnym zástupcom (Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, konajúcim prostredníctvom XX.XX.XXXX,XX.XX.XXXX,); plnomocenstvo žalobkyňa síce udelila dňa 13.10.2017, ale sama na pojednávaní priznala, že prvé stretnutie s advokátom sa uskutočnilo v mesiaci september roku 2017. Okresný súd preto tento moment vyhodnotil ako rozhodujúci pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, kedy sa žalobkyňa v tomto konkrétnom prípade skutočne dozvedela o tom, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a že ho získal žalovaný; nie je rozhodné, že žalobkyňa mala možnosť sa tieto skutočnosti dozvedieť už skôr. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná dňa 23.11.2017, bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby.

Pre začatie plynutia objektívnej premlčacej doby je naopak rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia fakticky došlo.

Pri zmluve o spotrebiteľskom úvere č.601104725 mala žalobkyňa v prospech žalovaného uhradiť celkom sumu 492,88 Eur a plnenie, ktoré poskytla nad rámec tejto sumy, predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa ku dňu 28.01.2015 zaplatila 462,-Eur a následne dňa 09.04.2015 zaplatila ešte 66,-Eur, t.j. k tomuto dátumu zaplatila už 528,-Eur. V rámci tejto splátky teda už uhradila sčasti sumu, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie, teda dňom 09.04.2015 začala vo vzťahu k tejto úverovej zmluve plynúť objektívna premlčacia doba, ktorá uplynula 09.04.2018. Žaloba bola podaná už 23.11.2017; súd vo vzťahu k nároku, vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy (č. 601104725), považoval vznesenú námietku premlčania žalovaným v celom rozsahu za nedôvodnú.

Zo Zmluvy o úvere č.601104203 vznikla žalobkyňi povinnosť vrátiť len sumu 200,-Eur; žalobkyňa uhradzovala na tento úverový vzťah mesačne sumu 25,-Eur, počnúc mesiacom február 2014 a končiac mesiacom september 2014. K 29.09.2014 zaplatila žalobkyňa na túto zmluvu 200,-Eur a všetky ďalšie platby predstavujú na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Ďalšia splátka vo výške 25,-Eur bola zaplatená 27.10.2014 a nasledujúca, tiež vo výške 25,-Eur, dňa 02.12.2014. Vo vzťahu k plneniu, poskytnutému žalobkyňou 27.10.2014, začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 27.10.2017. Žaloba bola podaná až 23.11.2017, preto súd vo vzťahu k tejto splátke, uskutočnenej žalobkyňou, považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za dôvodnú (vo výške 25,-Eur). Námietka premlčania vo vzťahu k ostatným plneniam žalobkyne na tento úverový vzťah, uplatneným z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, bola uplatnená nedôvodne.

Žalobkyňa žiadala na námietku premlčania vôbec neprihliadnuť, pretože sa jedná o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd mal za to, že premlčanie je zákonný občianskoprávny inštitút, ktorého účelom je motivovať veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva v oblasti záväzkového práva pohľadávky, pričom právo namietať premlčanie tohto veriteľovho práva zaisťuje dlžníkovi potrebnú právnu ochranu a zachováva tzv. „rovnosť zbraní“. Hoci žalobkyňa je v postavení spotrebiteľa, táto skutočnosť nemôže znamenať jej bezbrehú právnu ochranu. Sama uviedla, že so žalovaným uzavrela 18 úverových zmlúv; aj za takýchto okolností mohla a mala využiť možnosť ich právneho posúdenia, či už advokátom alebo niektorým zo združení na ochranu spotrebiteľa v primeranom čase.

Okresný súd priznal žalobkyňi z prisúdenej sumy aj úrok z omeškania vo výške a za obdobie ňou uplatnený, pretože najneskôr od 15.11.2017 je žalovaný v omeškaní s úhradou prisúdenej sumy, keďže v zmysle predloženej výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 15.10.2017 bol vyzvaný na jeho zaplatenie. Žalobkyňa si úrok z omeškania uplatnila v zákonnej výške, keďže základná úroková sadzba ECB bola od 16.03.2016 vo výške 0 %.

Žalobkyňa navrhla okresnému súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného; okresný súd mal za to, že neboli splnené podmienky v zmysle §274 C.s.p., keďže žalovaný ospravedlnil svoju neprítomnosť na tomto pojednávaní včas (podanie doručené elektronicky súdu dňa 21.05.2018) z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti, čo je možné považovať za vážnu okolnosť, keď zároveň vyjadril súhlas, aby sa súdne konanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa §255 ods. 1, 2 a §262 ods. 1, 2 C.s.p.. Žalobkyňa bola len sčasti úspešná v konaní, preto jej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 64% (predmetom sporu bola istina 642,-Eur s príslušenstvom, neúspech žalobkyne predstavovala suma

117,88 Eur s príslušenstvom, celkom jej súd priznal 524,12Eur), preto úspech žalobkyne bol 82%, úspech žalovaného 18%, rozdiel predstavuje 64% v prospech žalobkyne.

Podľa §2 ods. 2 veta prvá zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „z.č. 71/1992 Zb“) okresný súd vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne ako spotrebiteľa na úhradu súdneho poplatku zaviazal žalovaného vo výške 31,-Eur s poukazom na výšku prisúdenej sumy.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov §365 ods. 1 písm. b/, d), f), h) C.s.p., pretože súd prvého stupňa nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Obidve zmluvy so žalobkyňou žalovaný uzatvoril s návratnosťou úveru v jedinej splátke s termínom konečnej splatnosti; na žiadosť žalobkyne žalovaný s ňou uzatvoril dodatočne zmluvy o plnení v splátkach. Úverové zmluvy nemožno považovať za bezúročné a bez poplatkov; výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov a iných poplatkov sú jasne uvedené v zmluvách o spotrebiteľskom úvere; RPMN je stanovená v zmluvách o úvere a je vypočítaná pre konkrétny prípad spotrebiteľa a vzorec výpočtu RPMN je jasne a zreteľne uvedený vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Údaj o RPMN neabsentuje.

Úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. Výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov je v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN ako je uvedenie priemernej ročnej RPMN.

Žalobkyňa mala možnosť odstúpiť od zmlúv bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa ich uzavretia.

Poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/15.

Nároky žalobkyne sú premlčané, pretože subjektívne lehoty začali plynúť dňom zaplatenia posledných splátok na obidvoch úveroch (29.09.2014 na zmluve č.601104203, 28.01.2015 na zmluve č.601104725), kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia; a ako také ich nemožno priznať.

Zo zmlúv o úveroch nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia.

Navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho aj prvostupňového konania.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní vec preskúmal v rozsahu určenom §380 ods. 1, 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle §385 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa §387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel ku správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§380 ods. 2 C.s.p.).

7. Odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie je v súlade s ustanovením §220 C.s.p. odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným

dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom i s argumentáciou súdu prvej inštancie.

8. V prejednávanej veci ide o spotrebiteľské zmluvy a na žalobkyňu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní obidvoch úverových zmlúv nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah, založený zmluvami o úvere, je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 Z.z., ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Spotrebiteľské zmluvy nepredstavujú osobitný zmluvný typ, aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak, príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné použiť na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Žalovaný ako dodávateľ v tejto veci zmluvné podmienky so žalobkyňou ako spotrebiteľom osobitne nevyjednával. V konečnom dôsledku žalovaný v podanom odvolaní spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, zakladajúceho v súdnom konaní uplatnený nárok, ani významným spôsobom nespochybnil.

9. Žalovaný namietol, že v prejednávanom spore nenastala žiadna zo zákonných foriem bezdôvodného obohatenia. Z rozsudku je zistiteľné, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí posudzoval zmluvy o úveroch ako bezúročné a bez poplatkov a z tohto titulu potom ako dôsledok vyvodil, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vychádza zo správne a náležite súdom zisteného skutkového stavu; okresný súd správne priznal žalobkyňi uplatnený nárok ako rozdiel medzi zaplatenými a poskytnutými finančnými prostriedkami s prihliadnutím na premlčané sumy.

10. Správny je aj záver okresného súdu o vyhodnotení námietky premlčania žalovaného, a to aj ohľadom počiatku behu subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty. Závery v ňom uvedené nie sú v rozpore so zmyslom a právnymi závermi, uvedenými v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1 Cdo 67/2011, 5Cdo 121/2009, pretože okresný súd dostatočne zistil a aj odôvodnil, kedy sa žalobkyňa ako spotrebiteľka skutočne dozvedela tie skutkové okolnosti, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že skutkové okolnosti, tvrdené žalobkyňou, sú účelové, je neopodstatnené. Aj tu platí záver, vyplývajúci z rozhodnutia NS SR, sp.zn. 5 Cdo 151/2009, podľa ktorého: „Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade“. Žalobkyňa tvrdenie o rozhodných skutkových okolnostiach vo vzťahu k tomu, kedy sa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, aj preukázala, čo je v súlade so záverom rozhodnutia Ústavného súdu ČR, II. ÚS ČR sp.zn. 2460/2017 zo dňa 19.03.2018 v spotrebiteľskej veci, podľa ktorého „judikatúra Najvyššieho súdu, na ktorej ostatne sťažovateľ poukazuje aj vo svojej ústavnej sťažnosti, je totiž v otázke plynutia subjektívnej premlčacej lehoty podľa ustanovenia §107 ods. 1 Občianskeho zákonníka z roku 1964 stabilizovaná v tom zmysle, že „pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený dozvie všetky také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde, a nie je pritom rozhodujúce, že mal už skôr možnosť dozvedieť sa skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výšku“ (porovnaj napr. rozsudky NS ČR sp.zn. 30 Cdo 4499/2010, sp.zn. 28 Cdo 3166/2009, tiež Švestka, J. Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol., Občiansky zákonník I., Praha: C.H.Beck, 2. vyd., 2009, s. 609n). Súčasne z judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že „vedomosť oprávneného o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil a o tom, v čí prospech k tomuto obohateniu došlo, musí byť skutočná, preukázaná, nie len predpokladaná“ (porovnaj napr. rozsudky sp.zn. 33 Odo 877/2001, sp.zn. 33 Odo 766/2002). Takouto vedomosťou pritom ustanovenie §107 ods. 1 OZ „nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale vedomosť o všetkých skutočnostiach, z ktorých možno odvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“ (porovnaj uznesenie NS ČR sp.zn. 33 Odo 528/2006).“

Žalovaným v odvolaní uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 169/2017 konštatuje tiež, že pre účely preskúmaného prípadu treba osobitne poukázať na tú časť odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 67/2011, v ktorej uviedol, že to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§107 ods. 1 OZ), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie...oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na

jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

K obdobným právnym záverom dospel Najvyšší súd SR tiež v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo 121/2009, v ktorom uviedol, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu (nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie). Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach, uvedených v ustanovení §107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený aj v rozhodnutiach súdov, vrátane rozhodnutí najvyšších súdnych autorít (Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR, napríklad NS SR sp.zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp.zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR sp.zn. 30Cdo 4366/2007, NS SR sp.zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR sp.zn. 33 Odo 477/2001).

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa §387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil, vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie.

12. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal krajský súd z ustanovenia §396 ods. 1 v spojení s §262 ods. 1 C.s.p., aplikujúc zásadu zodpovednosti za výsledok, vyplývajúcu z ustanovenia §255 ods. 1 C.s.p.. V predmetnom prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalobkyňa, preto jej podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods. 2, druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).